

Arrest

nr. 145 214 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van 20 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 februari 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 4 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 12 januari 2012 werd de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Aan verzoekster werd een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Verzoekster werd op 20 januari 2012 in kennis gesteld van deze beslissing. Het betreft de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.11.2009 werd ingediend door:

*TF (R.R.: xxx)
nationaliteit: Marokko
geboren te Zaouiyat Ribat op 00.00.1961
adres: (...) 3500 HASSELT*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (verzoekster zou inspanningen geleverd hebben teneinde zich zo spoedig mogelijk te integreren, zou een uitgebreid sociaal netwerk hebben opgebouwd en legt getuigenverklaringen voor); dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat zij sinds 2004 in België zou verblijven. Echter betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij al nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mevrouw onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enig probleem heeft veroorzaakt inzake de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene haalt aan dat ze in 2004 de intentie had om te huwen, doch legt ze geen bewijzen voor van een eventuele verloving of van administratieve stappen ondernomen om het huwelijk te voltrekken. Ook toont zij niet aan waarom dit element een grond tot regularisatie zou kunnen vormen.

Wat betreft het feit dat haar moeder en andere familieleden in België wonen; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een reden tot regularisatie vormt. Bovendien toont betrokkene de verwantschapsbanden niet aan. Het louter voorleggen van een verklaring en/of een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft immers geen voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Zodoende kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het E.V.R.M. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het E.V.R.M.

Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 43 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Ook de verwijzing naar de toestand in Marokko (waar de positie van een ongehuwde vrouw zonder steun van haar familie of steun anderszins enorm problematisch en extreem kwetsbaar zou zijn) vormt geen grond, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S.

van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

De tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid wordt aan TF

geboren te Zaouiyat Ribat / Marokko, op 00/00/1961,

van Marokko nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 20/02/12 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Reden van de beslissing:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en / of geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van het redelijkheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht juncto de materiële motiveringsplicht en de miskennis van de bewijskracht van akten.

“A. Schending van het redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur

Aangezien de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Dat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is; Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing dd. 12.01.2012 stelt dat verzoekster zich ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980, maar hierbij opmerkt dat deze instructie vernietigd werd door de Raad van State en de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn; Dat ondanks de vernietiging van de instructie door de Raad van State de bevoegde staatssecretaris M. Wathelet en de DVZ verzekerde dat de criteria van de instructie ten gronde blijven gelden en zullen toegepast worden zodat een tiental situaties (1.1-1.2 en 2.1- 2.8) hierdoor zeker voor regularisatie in aanmerking komen. Dat de criteria permanent gelden, behalve punt 2.8 van de instructie dat alleen kon ingeroepen worden tussen 15/9/2009 en 15/12/2009; Dat de Dienst Vreemdelingenzaken blijkbaar al dan niet bewust geheel voorbijgaat aan het feit dat verzoekster het verzoekschrift tot regularisatie op 04/11/2009 heeft ingediend en dus nog voor dat de instructie door de Raad van State werd vernietigd op 9 december 2009; Dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 aldus weldegelijk toepassing vinden op onderhavige casus, met inbegrip van punt 2.8.A. nu de aanvraag werd ingediend tussen 15/9/2009 en 15/12/2009; Dat verzoekster heeft opgeworpen dat zij minstens sedert september 2004 ononderbroken in België verblijft; Dat hierover geen betwisting kan bestaan nu verwerende partij dienaangaande geen enkele opmerking heeft geformuleerd; Dat verwerende partij stelt dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin zij zich heden ten dage bevindt, nu zij geen

verblijfsaanvraag heeft ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen; Dat verwerende partij aldus stelt dat verzoekster onvoldoende zou hebben aangetoond dat zij voorheen een geloofwaardige poging had ondernomen om haar verblijf in België te legaliseren; Dat verwerende partij stelt dat verzoekster geen bewijzen voorlegt van een eventuele verlovings of van administratieve stappen ondernomen om het huwelijk te voltrekken; Dat verzoekster dienaangaande verwijst naar haar voorgaande feitelijke uiteenzetting: verzoekster is naar België gekomen in het kader van een voorgenomen huwelijk met de heer MZ, huwelijk dat uiteindelijk geen doorgang vond;

Dat in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij tracht voor te houden desbetreffende weldegelijk alle voorbereidende stappen werden ondernomen door verzoekster hetgeen mag blijken uit de door haar in dat kader bijgebrachte overtuigingsstukken:

- déclaration sur l'honneur (attest dd. 02.09.2004, afgeleverd door het Consulaat - Generaal van Marokko te Brussel) : (oorspronkelijk stuk 4)

- certificat de célibat, afgeleverd door het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Marokko dd. 12.01.2004: (oorspronkelijk stuk 5)

- attest administrative concernant la fiancée, afgeleverd door het Consulaat-Generaal van Marokko te 1190 Brussel, Avenue Van Volxem 20 : (oorspronkelijk stuk 6)

Dat verzoekster via deze weg alleszins minstens een geloofwaardige poging heeft ondernomen om haar verblijf in België te legaliseren, terwijl de duur van haar onafgebroken verblijf zonder enige mogelijke twijfel de 5 jaar overschreed op het moment van het indienen van het verzoek tot regularisatie op 04.11.2009; Aangezien de DVZ stelt dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin zij zich heden bevindt en het feit dat ze geïntegreerd zou zijn het gevolg is van haar eigen houding; Aangezien de DVZ stelt dat zij de verwantschapsbanden met de aangehaalde familieleden niet voldoende bewijst zodoende dat er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM; Dat de DVZ evenwel bevestigde dat verzoekster samenwoont met Dhr. TM, Dhr. TM, Dhr. TD en mevrouw AH die allen de Belgische nationaliteit bezitten; Dat verzoekster reeds een vertaald uittreksel uit haar geboorteakte overmaakte; Dat zowel verzoekster als diens familieleden indien dit nuttig geacht wordt zijn hun medewerking te verlenen aan een DNA-onderzoek: Dat bovendien dient te worden opgemerkt dat het recht op een familie -en gezinsleven kan worden ingeroepen door alle personen die feitelijk een gezin vormen met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België en er dus niet noodzakelijk een bloed- of aanverwantschap moet zijn; Dat verzoekster alleszins een gezin vormt met haar broers en moeder die allen de Belgische nationaliteit bezitten; Dat uit artikel 8 EVRM voor de staat een positieve verplichting kan voortvloeien om het recht op gezinsleven te handhaven; Dat er op g rond van de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, in de zaak Rees v. The United Kingdom, een 'fairbalance'-toets moet worden gedaan om te bepalen of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven;

Dat de 'fair balance'-toets inhoudt, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap; Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands aangeeft dat het ontbreken van een verblijfstitel niet doorslaggevend mag zijn, maar dat het belang van de familiebanden, dan wel het privé- leven van betrokkenen, de doorslag geeft; Dat het begrip "privé-leven" onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat en dit begrip bijgevolg veel ruimer is dan het recht op een familie -en gezinsleven en vereist geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen; Dat verzoekster reeds sedert 2004 en aldus reeds gedurende meer dan 7 jaar onafgebroken in België verblijft en het merendeel van haar familieleden bovendien reeds de Belgische nationaliteit hebben bekomen; Dat verzoekster geen enkele band meer heeft met haar land van herkomst en zich volledig geïntegreerd heeft in onze samenleving; Dat verzoekster na meer dan 7 jaar afwezigheid in haar land van oorsprong aldaar geen enkel toekomstperspectief meer heeft; Dat verzoekster samenwoont met Dhr. TM, Dhr. TM, Dhr. TD en mevrouw AH, zijnde haar broers en moeder die allen de Belgische nationaliteit bezitten zoals bevestigd wordt door de DVZ; Dat er aldus ontegensprekelijk sprake is van een gezinsleven overeenkomstig artikel 8 EVRM in hoofde van verzoekster; Dat verzoekster grote steun en toeverlaat is van haar 76 jarige zieke moeder op vlak van verzorging, toezicht op medicatie, etc.; Dat de inmenging door de overheid in het gezins en/ privé-leven moet strekken tot bescherming van een van de in artikel 8 lid 2 EVRM genoemde belangen en noodzakelijk dient te zijn in het belang van de democratische samenleving; Dat verzoekster op geen enkele manier ooit de openbare orde in het gedrang heeft gebracht, en evenmin de nationale veiligheid, of de bescherming van rechten en vrijheden van anderen;

Dat zij zich nog minder schuldig heeft gemaakt aan wanordelijkheden of strafbare feiten; Dat er in hoofde van verzoekster zodoende geen tegen indicaties bestaan die het verschaffen van een verblijfstitel aan verzoekster in de weg zouden kunnen staan; Dat in casu geen 'fairbalance'-toets werd gedaan en klaarblijkelijk niet alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar werden afgewogen; Dat het duidelijk moge wezen dat de bestreden beslissing tegen alle redelijkheid ingaat en

het redelijkheidsbeginsel aldus werd geschonden door verwerende partij bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid;

B. Schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht en miskennis van de bewijskracht van akten

Aangezien de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen; Dat deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen; Dat de motivering daarenboven afdoende moet zijn, hetgeen wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk; Dat er in casu sprake is van een schending van art. 2 en 3 van de Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; Dat de bestreden beslissing allermindst een afdoende motivering bevat; "De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen." (R.v.St. 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Dat krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen het een substantiële vormvereiste is dat er een motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen; Dat de Raad van State eist dat de overheid tót haar voorstelling van de feiten en tot de feitenvinding komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht; Dat vooreerst dient te worden vastgesteld dat de DVZ in haar beslissing juridisch geheel foutief doet uitschijnen dat de criteria van de instructie van 09.12.2009 niet meer van toepassing zijn, terwijl de criteria permanent gelden, behalve punt 2.8 van de instructie dat alleen kon ingeroepen worden tussen 15/9/2009 en 15/12/2009 waarbij dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar aanvraag tijdig deed op 04/11 /2009; In regelrechte tegenstrijd met de door verzoekster (hierboven vermelde) overgelegde stukken inzake haar voorgenomen huwelijk met dhr. MZ, stelt de bestreden beslissing immers "Betrokkene haalt aan dat ze in 2004 de intentie had om te huwen, doch legt ze geen bewijzen voor van een eventuele verloving of van ander administratieve stappen ondernomen om het huwelijk te voltrekken. Het huidige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en bijgevolg de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te willen vernietigen; Dat verzoekster zodoende wel degelijk de nodige stukken inzake het voorgenomen huwelijk heeft overgelegd, afkomstig van Marokkaanse overheidsinstanties. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing zowel de formele als materiële motiveringsplicht schendt, door dit middel zelfs niet te beantwoorden in de bestreden beslissing, minstens miskent zij de bewijskracht van de door verzoekster overgelegde schriftelijke stukken afkomstig van de Marokkaanse overheid. (Consulaat- Generaal + Ministerie van Binnenlandse Zaken van Marokko). Dat de Dienst Vreemdelingenzaken voorts stelt dat artikel 8 EVRM niet geschonden zou zijn nu verzoekster de verwantschapsbanden met de aangehaalde familieleden niet bewijst, terwijl in de eerste plaats dient te worden opgemerkt dat het recht op een familie -en gezinsleven kan worden ingeroepen door alle personen die feitelijk een gezin vormen met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België en er dus niet noodzakelijk een bloed- of aanverwantschap moet zijn; Dat verzoekster samenwoont met Dhr. TM, Dhr. TM, Dhr. TD en mevrouw AH, zijnde haar broers en moeder die allen de Belgische nationaliteit bezitten zoals bevestigd wordt door de DVZ; Dat het bovendien meer dan heel toevallig zou zijn dat Dhr. TM, Dhr. TM, Dhr. TD, die allen dezelfde achternaam delen als verzoekster en bij haar wonen geen verwantschapsbanden met haar zouden hebben; Dat verzoekster reeds een vertaald uittreksel uit haar geboorte -akte overmaakte; Dat de motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissing gezien voorgaanden dan ook geenszins draagkrachtig en deugdelijk te noemen zijn."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

De Raad merkt op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Het tijdstip van indiening van de aanvraag is derhalve van geen belang: op het moment van de bestreden beslissing was de instructie van 19 juli 2009 reeds vernietigd en diende geoordeeld te worden dat deze instructie ook nooit heeft bestaan.

Waar verzoekster verwijst naar de voorbereidende stappen in verband met haar huwelijk, motiveert de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze dat zij geen bewijzen voorlegt van een eventuele verloving of van administratieve stappen om het huwelijk te voltrekken. Verzoekster verwijst naar de stukken 4-6 die gevoegd waren bij haar aanvraag, maar laat na aan tonen dat zij zich werkelijk zou hebben aangemeld bij de gemeente, of een visumaanvraag heeft ingediend. Het verzamelen van een aantal attesten staat nog niet gelijk aan het effectief zetten van administratieve stappen met het oog op de concretisering van het huwelijk. Bovendien stelt de bestreden beslissing verder dat verzoekster niet aannemelijk maakt waarom haar intentie te huwen een grond tot regularisatie zou zijn. Zij suggereert dat hieruit zou kunnen afgeleid worden dat zij een geloofwaardige poging heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren. De Raad merkt op dat verzoekster lijkt te verwijzen naar de vernietigde instructie, wat, gelet op voorgaande, niet dienstig is.

In de mate dat verzoekster betoogt dat een voorgenomen huwelijk een geloofwaardige poging tot het bekomen van een wettig verblijf uitmaakt, stelt de Raad dat een huwelijk dat erop gericht zou zijn in hoofdzaak een gunstige verblijfsregeling te bekomen, overeenkomstig artikel 146bis Bw. geen huwelijk is. Er wordt desgevallend gesproken over een schijnhuwelijk.

Artikel 146bis bepaalt:

“Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.”

Bijgevolg kan een huwelijk an sich, laat staan de loutere intentie tot huwen, nooit een geloofwaardige poging tot het bekomen van een wettig verblijf uitmaken. Indien het huwelijk immers met die intentie zou worden aangegaan, is er overeenkomstig artikel 146bis Bw. geen sprake van een huwelijk. De essentie van een huwelijk is de idee van het stichten van een duurzame levensgemeenschap, dat onverenigbaar is met de idee van een intentie tot het ondernemen van een geloofwaardige poging om een verblijfsrecht te bekomen.

De bestreden beslissing heeft een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM onderzocht. Er werd echter geconcludeerd dat de terugkeer naar het land van herkomst geenszins disproportioneel is met een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied met het oog om zich in regel te stellen met de vreemdelingenwet, die als regel stelt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend wordt in het land van herkomst, overeenkomstig artikel 9.

Met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM stelt de bestreden beslissing niet op kennelijk onredelijke wijze dat de voorgehouden familiale banden niet worden aangetoond: een identiteitskaart op zich heeft onvoldoende bewijskracht. De door verzoekster voorgelegde geboorteakte laat evenmin toe de familiebanden duidelijk te maken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu gaat het om een eerste toelating. Het EHRM oordeelt in dit geval dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance' toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De bestreden beslissing motiveert aangaande artikel 8 van het EVRM:

“Wat betreft het feit dat haar moeder en andere familieleden in België wonen; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een reden tot regularisatie vormt. Bovendien toont betrokkene de verwantschapsbanden niet aan. Het louter voorleggen van een verklaring en/of een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft immers geen voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Zodoende kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het E.V.R.M.. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het E.V.R.M.. Ook lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 43 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.”

Waar verzoekster stelt dat zij de zorg op zich neemt voor haar moeder, merkt de Raad op dat dit een loutere bewering betreft, die zij voor het eerst oppert, zodat de bestreden beslissing er geen rekening mee kon houden. Tot slot merkt de Raad samen met de verwerende partij nog op dat verzoekster ruim 43 jaar in Marokko heeft verbleven, zodat het erg onwaarschijnlijk is dat zij ginds geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben.

De twee middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC